

BAHARIN İŞİLTİSİ

Her zamankinden farklıydı bu sabah; baharın ilk aylarıydı, kuşlar bugün bir farklı ötüyor, ahırdaki hayvanlar sanki neşeli sesler çıkartıyorlardı. Yapmak zorunda olduğu ama hoşlanmadığı işleri bugün heyecanla yaptı. Karnı burnunda olmasını kimse umursamıyor, ondan her zamanki gibi gelin olmanın getirdiği yükümlülüğü yapmasını bekliyorlardı. Olsun, bugün başkaydı onun için. Zaten sesi çıkmazdı; ya içinden sitem eder ya da akşam kocasına haklı olarak söylenirdi. Ege'nin o güzel şehriden ta buralara gelmişti. Ailesini, büyüdüğü toprakları, her şeyi bırakıp sevdiği adam için Anadolu'nun bu sessiz yerlerine gelmişti, şimdi ise karşısında duran bu adamı tanıyamıyordu artık. Ne güzeldi o günler, belki de kimsesizliğin verdiği hüznle askerliğe gelen bu kişiyi sevdi ama sevgisinin karşılığı bu şekilde, itilip kenara atılmak ve kimsesiz olduğunu silah olarak kullanıp yok saymak kabul edilir değildi. Hep hüznü ve düşünceliydi son zamanlarda, bugün ise doğumunun yaklaştığı hissi ve yeni bir hayatla tanışma heyecanı sarmıştı tüm benliğini. Ailelerine yeni katılacak fert ile her şeyin değişeceğini, eşiyle olan muhabbetinin artacağını ümit ediyordu.

Evet, hesaplamaları doğru çıkmış, akşama yakın doğum yapmıştı. Köy ebesinin temizleyip kundakladığı bebeğini görünce çok mutlu olmuştu, çok tatlı sevimli bir kız çocuğuydu. Bahar ayında dünyaya gelip de dünyalarını bahar kıldığı için adını Bahar koymuşlardı. Umut ettiği gibi eşiyle arası düzelmiş, muhabbeti artmıştı. Yine köy işleri devam ediyor, kızıyla da ilgilenmesi yükünü bir kat daha arttırıyordu. İki ay kadar sürdü bu mutluluğu. Bebeğe bir tuhafılık vardı, hiç susmuyor durmadan ağlıyordu. Semiha Hanım kızının bu şekilde durmadan ağlamasına dayanamamış ve ısrarları sonucu kasabadaki doktora götürmeye ikna etmişti eşini. Muayene sonucu bebeğin hem gözlerinin görmediği hem de kulakların duymadığı anlaşıldı. Anne Semiha köy minibüsünde kucağında uyuyan bebeğine bakarken artık daha sabırlı ve şefkatli olacağına söz verdi. Baba Hikmet Bey ise gayet ilgisiz, sessiz ve düşünceli duruyordu. Evdekilerde pek duygularını belli etmediler. Belki de Semiha Hanım'ın bu durumu öğrendikten sonra kızına olan ilgisi ve çabası onlara abartılı gelmiş sadece onu izlemekle yetiniyorlardı.

Aradan acı tatlı tam dört yıl geçmiş ve yine bir Bahar ayına gelmişlerdi. Bahar büyüdükçe daha çok ilgi istiyor, her an yanında birinin bulunması zorunlu hale geliyordu. Yaşadıkları yerin bir dağ köyü olması Bahar için tehlikeyi arttırıyordu. Ailenin sürekli bir araya gelip konuşmaları Semiha Hanım'ın dikkatini çekmişti. Zaten Bahar konusunda eşi dâhil hiçbirinden destek ve yardım gördüğü söylenemezdi. İşlerin yanında Bahar'ın bütün yükü de omuzlarındaydı.

Hava günlük güneşlikti lakin içindeki kasvetli hava kaç gündür gitmemişti. Sanki özel olarak bugün tarla işleri hep Semiha Hanım'a bırakılmıştı. Çok zor durumlarda kaldığında yaptığı gibi kızını halatla tarla başındaki bir ağaca bağlamıştı, nedense işlerin bugün bitmesi de söylenmişti. Fakat kendileri ne yapacaklardı bir türlü anlayamamıştı.

O gün yoğun bir tartışma içinde bulunan ailenin tek isteği gelinlerinin tarladan yorgun gelmesiydi. Hikmet Bey sessizliğini bozmuş:

_ Hemen bu kararı uygulamayalım. Önce kendisine bir teklif edelim, belki kızı bir aileye evlatlık vermeye veya şehirdeki çocuk esirgeme kurumuna vermeye razı olur,

diyerek babalık duygusunu kaybetmediğini göstermişti. Semiha Hanım bu teklifi köy şartları nedeniyle zoraki kabul etse bile, kızın yeri belli olacağı için ilerde gidip göreceğim diye tutturmasından korktukları için aile büyükleri bunu kabul etmediler ve kendi kararlarını uygulama karar verdiler.

Eve gelen Semiha Hanım, yorgunluğuna rağmen kızıyla sürekli ilgileniyor, onu anlamaya çalışıyordu. Evdekilerin tuhaf hareketleri ve ani yakınlıklarını fark etse de bir şey demiyordu artık; çünkü ilgilendiği bir kızı vardı. O gece kızını öpe koklaya yatağına yatırmış, içi yansa da bağlamayı unutmamıştı. Kendiside yatağına girer girmez uyumuştı. Sabah, yatağından akşamki yorgunluğu ile kalkmıştı. Üzerine bir ağırlık çökmüştü. Kaç gündür içinde olan sıkıntısı bugün daha da artmıştı sanki. Saate baktı, epey geç olmuş, kendisini kaldıran olmamıştı. Evde kimseler yoktu, kızı da yatağında değildi. Hâlbuki her sabah onu yatağından kendisi çözerdi. O güne kadar kimsenin Baharla ilgilendiğini görmemişti. Bir müddet sonra eşi Hikmet Bey nefes nefese geldi. Güya telaştan kendisine söyleyecek vakit bulamamışlardı. Sabah herkes erken kalkmış kimse Semiha Hanım'ı kaldırmaya kıyamamıştı güya. Fakat bir müddet sonra herkes kendi işine dalınca Bahar'ı unutmuşlar ve Baharda ortadan kaybolmuştu. Bir saate yakın aramışlar, bulamayınca da Hikmet Bey'in kardeşleri köy muhtarı ve korucusuna haber vermeye gitmişler, kendisi de buraya gelmişti. Her şeyi oturduğu yerden dinleyen Semiha Hanım'ın gözleri ağlamak için onun emrini bekliyordu adeta. Uzun müddet öylece hareketsiz durduğundan Hikmet Bey telaşlanmış ve eşine bir tokat atmıştı. Tokadın acısıyla mı yoksa yüreğinin acısıyla mı bilinmez, ağlamaya başlamış, feryatlar içinde kalmıştı. Hıçkırıklarla bir taraftan Hikmet Bey'i hırpalıyor bir taraftan da olanlara inanmadığını söyleyip duruyordu. Hikmet Bey ise bu anı uzun uzadıya yaşamamak için hızla kendini dışarı atmış, başını iki elin arasına almış, kulaklarını kapatmıştı. Hikmet Bey babalık hissiyatından sıyrılarak, yüreği paramparça olmuş karısının tüm arama isteklerini tek tek geri çevirmiş, kızına kavuşacağı bütün yolları kapatmıştı. Bundan sonra onu sessiz ve özlem dolu bir hayat bekliyordu.

İşlek bir yol olamamasına rağmen zaman zaman bu dağ yolu da kendince yolcularını üzerinde misafir eden, bazı yerleri uçurum kenarında bazı yerleri ise dar virajlarla çevrili olan dağın diğer tarafı ile irtibat için kullanılan bir yoldu, siyah çöl yolu. Şimdiye dek hiç olmayan şey olmuş, bu yoldan tuhaf bir misafir gelmişti. Kenardaki ağaçların birine halatla sıkı sıkıya bağlanmıştı Bahar. Uzun bir müddet hırçınlık ve tuhaf hareketlerin verdiği yorgunlukla ağacın dibine temkinli ve korkuyla dinlenmeye çekilmişti.

Bahar, ismi gibi çok tatlı bir kızdı, annesi ona çok iyi bakar, tertemiz giydirdi. Fakat onun tuhaf hareketlerini görenler "Bu kız ne sağır ne dilsiz nede gözlerinde bir problem var, olsa olsa deli " derlerdi. Evet deli diyorlardı, Bahar bunu duymuyordu, duysa da belki deli kelimesi bizde çağrıştırdığı anlamdan çok farklı bir anlam ifade edecekti onun için. Semiha Hanım ise bu duruma çok kızıyor, herkese kendince açıklamalarda bulunuyordu. Aldığı

tepkiler ise acıyarak bakanların sürekli bir hocaya götürme tavsiyeleriyle son buluyordu. Semiha Hanım bu davranışlar yüzünden çoğu kişiyle konuşmuyor, ilişkiyi bitiriyordu. Bahar'ın bu özel durumuna ailede ki herkes tepkisiz kalıyordu. Semiha Hanım sürekli şehre yerleşmeyi ve Bahar'ın tedavisi için uğraşmalarını söylüyor, çoğu zaman eşiyile bu yüzden tartışıyorlardı. Hikmet Bey, eşine; "Olmaz öyle şey baba toprağı bırakılmaz, buralara kim bakar sonra hem herkes haklı kızımızın bir rahatsızlığı yok, bir hocaya götürerek okutturup muska yapalım" derdi. Semiha Hanım tanıyamıyordu eşini, ne kadar kızsaa, tokat atmaz dövmezdi ama bu ilgisizliği ve söylemleri dayaktan fazla acıttırdı ruhunu. Çırpınmaları boşa çıkınca artık hepten açmaz olmuştı bu şehir meselesini.

Bahar'ın duyma ve görme kaybına karşın, koku alması çok gelişmişti. Tenine gelen rüzgâra göre tehlikeli anları sezerdi. Nitekim yolda her araba geçişlerinde ürpermesinin sebebi buydu. Ayrıca annesi Bahar'ın koku alma yeteneğini güçlü olduğunu anlamış ve ne bulursa önce eliyle tutmasını sağlıyor, sonra koklatarak doğayı tanımasında yardımcı oluyordu. Şimdi yanında sürekli ilgilenen ve güvendiğı kişi yani annesi olmayınca daha hırçındı. Uzun müddet ağaca bağılı olarak çırpınıp durmuştu. Bir anda durdu; burnuna değişik kokular gelmiş korkuya kapılarak daha çok çırpınmaya başlamıştı. Bir müddet sonra durup bu ilk aldığı kokunun ne taraftan geldiğini anlamaya çalışıyordu.

Arkası açık Skoda türü bir araç, kasaasına doldurduğu hurdalarla_ ilerliyor ve çok fazla gürültüye sebep oluyordu. Tahsin Bey, hurda işi ile kazancını sağlardı. Arabada kendisinden başka eşi, üç çocuğı ve yaşlı annesi vardı. Tahsin Bey, annesi Nazire Hanım çok yaşlandığından dolayı köyde tek başına kalmasına razı olmamış, cümbür cemaat annesini köyden alıp evlerine götürme kararı vermişlerdi.

Tahsin Beyin çok hız yapmasına arabası müsaade etmediğinden ailesi ile sohbeta dalıp yolun uzunluğunu unutmuştu. Bir ara Bahar'ın bulunduğu ortamı görür gibi oldu fakat ailesine hararetle bir şeyler anlattığından o görüntüyü anlamlandıramadı. Biraz ilerleyince demin gördüğü manzara beyninde şekillendi ve aniden frene basıp geri döndü. Arabanın çıkardığı ses, hurdaların gıcırdaması ve ailenin arabadan bağırarak inişleri, çocuğı yaklaşmakta olan ayıyı korkutarak uzaklaşmasını sağlamıştı.

Bahar ise yine bir şeylerin olduğunu kokulardan anlamış, kendine birilerin yaklaştığını fark emişti. Fakat bu kez o ürpertici koku gitmiş, kendine mutluluk hissi veren kokular gelmeye başlamıştı. Yinede yabancı olduğu bu duruma karşı temkinli ve hırçın davranmaya devam ediyordu. Çok geçmeden bir el eline değince Bahar biraz durdu yabancı eli iki elinin arasına alıp inceledi. Belki babasının, dedesinin veya amcasının eli olabilirdi. Bunu anlamak uzun sürmedi ve yabancı olduğunu hemen anlayıp aniden eli bırakıp Tahsin Bey'i hırpalamaya ve tuhaf hareketler yapmaya başladı. Tahsin Bey ve ailesi kızın bu davranışına çok şaşırılmışlardı. Anlam vermedikleri bu hareketler, akıllarına "Deli olabilir" düşüncesini getiriyor ama kimse bu sözü telaffuz etmek istemiyordu. Tahsin Bey biraz sakinleşmesini bekledikten sonra ayağındaki halatı çözdü ve arabaya almak istedi. Bunu başaramayınca çareyi arabanın arkasına halatla tekrar bağlamakta buldu. Bunu yaparken kendinden çok utandı ve bu kızı böyle tehlikeli bir yere bağlayanların vicdanından ve insanlığından şüphe etti.

Tahsin Bey'in evinde artık iki yeni üye daha vardı. Bu kızı orman yolundayken; alıp almamak konusunda istişare yapmışlar, kızı eve götürmeye ve ağaca da bir not bırakmaya karar vermişlerdi. Hatta bir müddet Tahsin Bey var gücüyle bağırış, sesine karşılık bulamamıştı. Bir ihtimal; kızı başlarından atmak istememişlerdi de odun kesmek veya başka işlerinden dolayı oraya bağlamak zorunda kalmışlardı. Üstelik onu orada nasıl bırakabilirdi, hava kararmak üzereydi ve az önce gördükleri manzara sonrası asla bırakamazlardı. Tahsin Bey ve ailesi yinede iyi düşünmek istemişlerdi, bir müddet daha misafir ettiler Bahar'ı. Belki notu görüp hemen almaya gelirlerdi. Bu iki günlük bekleme süresince Bahar yine bağlıydı, üzülerek bağlamak zorunda kalmışlardı. Fakat kimse onun gözlerinin göremediğini anlayamamıştı. Gözleri öyle güzeldi ki buna fırsat vermiyordu. Baharın duymadığından ve konuşmadığından birçok hareketi garip geliyor, onları ürpertiyordu.

Ailenin en küçük üyesi Zehra yeni gelen bu ablayı çok sevmiş ve küçük olmanın verdiği rahatlıkla Bahar'a daha rahat yaklaşıyor ve ondan korkmuyordu. Baharda bu minik elleri ve yüzü çok sevmiş, durmadan onunla oynuyordu. Zehra'dan gelen saf ve temiz koku onu sakinleştiriyordu. Bahar uykuya yatınca Tahsin Bey dayanmayıp iplerini çözüyor fakat Meral Hanım ise tekrar bağlamak zorunda kalıyordu.

Tahsin Bey ve ailesi bu misafiri çok sevmişlerdi ama maddi durumlarının elverişsizliği yüzünden ona bakamayacaklarını biliyorlardı. Üstelik Bahar'ın özel ilgiye ihtiyacı olduğunu hissediyorlardı. Büyükanne Habibe nine suskunluğunu bozarak oğluna, "En uygunu, bu kızı bir Çocuk Esirgeme Kurumu'na vermek" dedi. Bu fikir Tahsin Bey'in aklına daha önce gelmemişti. İsmi dahi bilmediği bu yavruyu çok sevmişti, hem yurda verirse ara sıra gidip ziyaret de edebilirdi.

Çocuk Esirgeme müdürünün karşısında sorulan sorulara bir türlü cevap verememenin tesiri ile burcu burcu terleyen Tahsin Bey, birde polis memurunu görünce ne yapacağını iyice şaşırılmıştı. Gerçi polis formalite olarak orada bulunmak zorundaydı fakat Tahsin Bey için zor bir durumdu. Kızın ismini bilmemesi ve kızı bulduğunda üzerinde bir not olmaması inandırıcılığını zorluyordu. Bir süre evrak ve kayıt işlemlerinden sonra kızı yurda getiren Tahsin Bey olarak kayda geçirdiler Daha sonra yurdun müdürü Gülben Hanım, Tahsin Bey'den çocuğa bir isim koymasını istedi. Bu istek karşısında bir kez daha duygulanarak Işıl ismini koydu.

Yeni isimle ve ortamda Bahar artık Işıl olmuştu. Yurtta da tuhaf hareketlerine devam ediyor ve bütün yurt görevlilerini ayağa kaldırıyor, herkes Işıl'la ilgileniyor ama onu anlayamıyorlardı. Hırçındı, agresifti çünkü yeni alıştığı Tahsin Beyleri etrafında hissedemiyordu. Işıl'ın hareketlerini gören diğer çocuklar ise Işıl'a deli deyip dalga geçmeye başlamışlardı. Müdür Gülben Hanım ayda bir gelen Doktor Ayhan Bey'i acil çağırıp Işıl'ı muayene etmesini istedi. Muayene sonucu hem kulaklarının duymadığı hem gözlerinin görmediği, bunun sonucu olarak da konuşmadığı anlaşıldı. Çünkü konuşmak için sesleri tanımak çok önemliydi. Müdür dâhil herkes şaşırılmış, bu durumu nasıl fark etmeyip sadece hareketlerine bakarak deli kanaatine vardıklarına utanmışlardı. Işıl daha iyi eğitim ve rahat etmesi için işlemleri başlatıp Görme Engelliler Yurdu'na gönderildi.

Işıl'ın küçücük yaşına karşılık bu kaçınıcı yer değişimi, kaçınıcı yabancı hisler ve korkulardı. Artık Işıl'ın etrafında onu daha iyi anlayan ve ona yardımcı olmak için koşuşturan bir sürü insan vardı. Işıl'ın eğitim süreci iki duyu organı rahatsız olduğundan ve buna bağlı olarak konuşması da olmadığından diğerlerine göre daha zor olacaktı. Yurdun babacan müdürü Kemal Bey'in büyük çabaları ve hastanelerde koşuşturmaları sonuç vermiş ve Işıl'ın sağ kulağı tedavi edilerek biraz duyması sağlanmıştı. Eğitimi bu güzel gelişmeyle biraz hızlanmıştı. Öyleydi ki Işıl bütün kavramları yeni öğrenecekti. İlk başlarda mama gibi kelimeler kullanması yaşına göre komik kaçmıştı daha sonra anne, baba gibi kavramları öğrenip konuşmaya başladı. Anne diyebildi fakat annesi onun bu ilk anne deyişini duymadı. Eğitimi o kadar hızlı ilerliyordu ki yurdun bütün öğretmenleri bir an Işıl'ı yalnız bırakmıyorlardı. Diğer çocuklarla da tanışmış arkadaşlıklarını geliştirmişti. Bir süre sonra işaret dilini de öğrenerek diğer duyma engelli arkadaşları ile de vakit geçiriyordu. Boş zamanlarında da elindeki küçük radyosunu dinleyerek hayatın farklı seslerini algılayıp tanımaya çalışıyordu.

Yılda bir defa onu eve götüren Tahsin Bey, iki üç defada yurttan ziyaret ederdi. Bu yurt diğerine göre şehir dışında olduğundan çok sık gelemezdi yanına. Işıl da babası ve ailesi olarak bildiği bu kişileri çok sever, daha çok ziyaret etmelerini isterdi. Tahsin babasının imkânsızlıklar yüzünden bu yurda verdiğini bilir, gönül koymazdı.

Aradan uzun yıllar geçmiş birer birer üniversiteye giden arkadaşlarından sonra sıra kendisine gelmiş ve Hukuk Fakültesi'ni kazanmıştı. O sene son kez okula gelen Tahsin Bey bu duruma çok sevinmiş ve gururlanmıştı. Elindeki mektubu hüzünle Işıl'ın eline tutuşturmuş ve maddi imkânsızlıklar yüzünden yanında götüremeyeceğini söylemişti. Mektubu ise ne zaman üniversiteyi bitirip iş başı yaparsa o zaman açması için söz almıştı. Derslerinden bu mektup için geri kalmasını istemiyordu. Işıl bunca yıl özlemine çektiğini ailesine karşı yinede asilik etmemiş onları anlamaya çalışmıştı. Kardeşlerini bile okutamazken kendisini okutan ailesine sadece teşekkür edebilirdi. Öğretmenlerinin de yardımı ile bir gönüllü aile bulunmuş ve yurttan arkadaşları ile vedalaşarak ayrılmıştı.

Hüseyin Bey ve Ayşe Hanım uzun yıllar tedavi görmüşler fakat çocukları olmayınca tedaviyi bırakmışlardı. Hüseyin Bey, Ayşe Hanım'ın ısrarlarına rağmen evlat edinmeye yanaşmamış fakat emekli olunca eşini daha iyi anlamış ve gönüllü aile olmaya razı olmuştu. Ayşe Hanım, Işıl için ne gerekirse yapar, etrafında pervane gibi dönerdi, bir gün evinde onun rahat edeceği şekilde yeniden düzenleme yaptı. Evde o kadar gereksiz ve antika eşyalar vardı ki Işıl'ın hareket alanını daraltıyordu. Bu yüzden birçok eşyayı kaldırmıştı. Fakat o gün akşam eve gelen eşinin tepkisini hesaba katmamıştı. Hüseyin Bey, bu duruma çok kızmış, esip gürlenmişti. Işıl'ın da duyacağı şekilde evinin bir görme engelli kız için değiştirmeyeceğini söyledi. Yıllarca hep susan Ayşe Hanım, Işıl'ın varlığından destek alarak eşine karşı geldi. Eşine, "Babandan kalan o eşyaları özlediğin zaman bodruma iner, hasret giderisin." diyerek tepki gösterdi. Bu hiç beklemediği tepki karşısında hayretler içerisinde kalan Hüseyin Bey susmak ve bu durumu kabullenmek zorunda kaldı. Işıl ise olanları odasında gözyaşları içinde dinlerken gerçek olan dışarıdaki hayatla tanışmanın hüznünü yaşadı.

Üniversite ortamı ona çok yabancı gelmişti, Çünkü yıllarca hep farklı varlıklar gibi muamele görmüşler, sırf derslerinin özel olması öne sürülerek diğer öğrencilerden uzak tutulmuşlardı. Işıl, bu şekilde izole edilmelerinin mantığını hiç kabul etmez, bu duruma çok kızardı. Şimdi ise engelli olmayan ve çok kalabalık bir ortamda eğitim görecekti, daha doğrusu onlar için çekilmiş duvarları aşacaktı. Kendine saygı duyan ve takdir eden çoktu. Ara sıra takılıp düştüğü yerlerde alay edenlerde oldu. Kitaplarının farklı ve özel olması nedeni ile okulu diğerlerine göre daha masraflı idi. Hüseyin Bey para konusunda cimri değildi, eğitimi ve ihtiyaçları için hiç masraftan kaçmazdı. Ayşe Hanım, Işıl'a hep destek olmuş ve derslerinde cesaretlendirmişti. Okul hayatı boyunca sürekli Işıl ile okula giderdi. Yaşına karşılık göstermiş olduğu bu özveri ve çalışkanlık nedeniyle her yıl çeşitli kurumlardan ödüller alırdı. Nihayet mutlu sona ulaşılmış, Işıl üniversiteyi bitirmiş ve kendine çabucak iş bulmuştu. O artık bir avukattı. İşyerindeki arkadaşları ile de anlaşmış fakat çok çalışması ve başarılı olması beraberinde kıskançlıkları getirmişti. Başarısını hazmedemeyen bazı arkadaşları sürekli önüne engeli ile ilgili problemler getirmeye başlamışlardı. Fakat Işıl alışmıştı artık, sesini çıkarmıyor işi ile meşgul oluyordu.

Bir gün odasındaiken, Ayşe Hanım'ında yardımı ile özel eşyalarının içinden çıkardığı mektubu açtı. Kızına karşı her zaman düşünceli olan babası onun için özel olarak mektubu kabartmalı yazdırtmıştı. Buna çok sevindi, önemsendiği ve sevildiği için mutlu oldu. Fakat okudukça şaşkınlığı artmış, mektubun sonuna doğrudan sinirlenmişti. Mektubu bir kenara atıp hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Ayşe Hanım ise yardımcı olmak istiyor fakat Işıl'ı üzen şeyin ne olduğunu bilmediği için sakinleşmesini beklemenin en iyi yol olduğunu düşündü. Mektubu aldı ama kabartma yazı olduğu için bir şey anlamıyordu. Işıl sakinleşince Ayşe Hanım'a nasıl kimsesiz olduğunu anlattı. Yıllarca ailesi bildiği kişilerin bir orman yolunda kurtarıcı olduklarını ve kendine yardım ettiklerini anlattı. Işıl çok üzülmüştü, kendini değersiz ve dışlanmış hissetti. Gerçek ismini bile bilmemek onun için çok acı geldi, üzerine bir not bile bırakılmaması çok üzücüydü. Tahsin babasını bir kez daha takdir etmiş fakat bu kez Ona biraz kızmıştı, keşke o orman yolunda bıraksaydı da yaşamasaydım diye düşündü. Işıl'ın bu duruma alışması uzun sürdü. İşyle daha çok vakit geçirir olmuştu. Boş zamanlarında ise sahil kenarındaki banka oturup dalgaların, rüzgârın ahenkli seslerini dinler, yosun kokularını en derinlere kadar çekerdi. Yine banka oturmuş, kitabını okuyordu. Kitap ayrıca rüzgârla havalanmış fakat Işıl ayrıcın uçtuğunu fark etmemişti. Bir müddet sonra değişik bir duygu hissetti ve burnuna yabancı olduğu naif bir koku geldi, ardından aynı naiflikte kulağına hoş gelen bir ses:

-Merhaba; sanırım bu ayrıca sizden düştü.

Ne olmuştu anlamadı, aniden ayağa kalktı ayrıcını alıp hemen oturdu ve tekrar kitabı ile ilgilenmeye başladı. Bir teşekkür bile edememişti, kalbi farklı atıyor, kitabı okuyor fakat anlamıyordu. Ayrıcın arkasında telefon numarası olduğundan haberi yok kitabın arasına koydu ve eve doğru değişik duygular içinde gitti. Ne olmuştu her zaman olan şeydi bu; bir bey kendisine yardım etmişti. Neden sesi ve kokusu bu kadar etkilemişti. Bu duyguyu günlerce üzerinden atamamıştı. Ara ara aklına geldikçe gülüyor, kendine hayret ediyordu. Özel bir insan olsa da diğer insanlar gibi onunda duyguları vardı ve o da âşık olabilirdi. İşe yine karışık duygular içinde gittiği bir gün, odasına izin isteyerek gelen çok sevdiği ve her

konuda yardımcı olan Âdem Bey bir misafirle geldi. Arkadaşı ziyaretine gelmiş ve kendisi ile tanıştırmak istemişti. Işıl şaşırıldı! Âdem Bey böyle bir şeyi hiç yapmamıştı şimdiye dek, belli ki işle alakalı diye geçirdi içinden. Işıl ayağa kalkıp Faruk Bey'le tanışırken yine donuklaşp ne diyeceğini şaşırılmış kelimeleri birbirine karıştırır olmuştu. Çünkü günlerdir atamadığı o duyguları yine yaşamış, Faruk Bey'in sahilde kendine yardım eden kişi olduğunu anlamıştı. Artık Faruk Bey sık sık gelmeye başlamış, çalıştığı şirketin hukuki işlerini direk Işıl'a getirip bilgi alma bahanesiyle onu görmüş oluyordu. Bu arada da samimiyeti artırmışlardı. Bir gün yine Faruk Bey yine gelmişti fakat bu kez elinde bir kitap getirmiş ,Işıl'a hediye etmişti. Işıl ise ilk başta her kitabı okuyamayacağından kabul etmek istemedi, kitabın kabartmalı olduğunu anlayınca çok duygulandı ve teşekkür etti. Faruk Bey gülerken:

-Demek teşekkür etmesini biliyordunuz, ayracınıza iyi bakında öyle aklına estikçe insanların yüzüne gelip vurmasın, deyince Işıl utanmış geç de olsa teşekkür etmişti. Bir müddet daha gelip gitmeler devam etmiş, sohbetlerini koyulaştırıp birbirleri ile iyi vakit geçirir olmuşlardı. Faruk Bey kendisine evlenme teklifi etmişti; öyle aniden işleri bırakıp soruvermişti törene lüzum görmeden. Işıl ise iyi anlaştıklarını fakat kendi dünyasının farklı olduğunu söyleyerek çeşitli bahaneler ortaya atmıştı. Fakat Faruk Bey kendisine çok makul çözümler getirmiş ve Işıl'ı ikna etmişti. Faruk Bey, düğünden önce evini eşinin kolayca kullanabileceği şekilde restore ettirdi.

Uzun müddet sonra birde çocukları olmuş mutlulukları bir kat daha artmıştı. Anne olmanın verdiği duygu ile annesini merak etmiş neden kendisini bıraktığını ne olursa olsun bu kadar nasıl acımasız olabileceğini düşünmüştü. Bu düşünceli ve üzgün halini gören eşi Faruk Bey'in ısrarları sonucu kimsesiz olduğunu ve nasıl ormana bırakıldığını anlattı. Bu durumdan yeni haberi olan eşi hiç tereddüt etmeden eşinin kolundan tutup mektupta yazılı yere gitmeyi, civar köylerde bir araştırma yapmayı teklif etti ve yol hazırlığını yaptılar. Eşinin bu fikri iyi gelmiş, yıllarca içinde bastırda bu durumu kabullenememiş ve için için ailesinden hesap sormak istemişti. Tahsin Bey'in ilk buldukları yere yakın köyleri sıra ile gezmeye başladılar. Ormanlık alan olunca etrafta fazla köyde yoktu zaten. En yakınına gidip bir iki insanla konuşup yardım istediler, genelde orta yaşın üstü kişilerle konuşmak istiyorlardı. Köylüler yardımcı olmak istiyor fakat dedikleri gibi sağır ve kör bir kız hiç hatırlamıyorlardı. Çünkü herkesin aklında Bahar'ın deli olduğu ve bu yüzden ormana kaçıp kaybolduğu vardı. Tam köyden umudu kesip çıkmak üzere iken görüştükleri diğer insanlardan daha olgun gözükten Selim Bey'le konuşma kararı aldılar. Işıl konuştuğu Selim Bey, hüzünlenmiş ve konuşanın torunu olduğuna kanaat getirince de ağlamaya başlamıştı. Selim dedenin hıçkırıklarını duyan Işıl ne olduğunu anlamamış ve Selim Bey'in sakinleşmesini beklemişti. Selim dede ise Işıl'ın ellerinden tuttu ve yüzünü okşadı. Işıl bu yakın ilgiden bir şeyleri sezerek ellerini hızla çekti ve ciddi bir şekilde kızın ailesini tanıyıp tanımadığını tekrar sordu. Selim Bey ise her şeyi baştan sona anlattı. Kendisinin dedesi olduğunu, köylünün küçük torunları Bahar'ı deli olarak bildiğini, büyüdükçe annesini daha çok oyalayıp işleri aksattığı ve git gide bakımı zorlaşacağı için anne Semiha Hanım'dan habersiz bir plan yapıp orman yolunda bir ağaca bağlayıp terk ettiklerini, hepsini bir bir anlattı. Onlara göre kızı oraya götürmeseler zaten, ya uçurumdan düşer ya da ormanda yırtıcı bir hayvan tarafından yenirdi. Köylünün, kızı deli bildiği için işleri kolaydı. Semiha Hanım'ı da kandırdıklarını düşünmüşlerdi. Oysaki anne yüreği bu yalana inanmamıştı. Bahar'ın kayboluşuyla, Semiha Hanım hayatla ilişkisi kesmiş, kendini

daha çok işlere vermişti. Fakat devamlı konuyu dillendirmesine neden olmuş; böyle bir tartışma anına şahit olan Semiha Hanım gerçeği öğrenmişti. Kimseye ses etmeden ufak bir çanta hazırlayıp ortadan kaybolmuş, onu bir daha gören olmamıştı. Hikmet Bey'i ise tıpkı kızını sessizce ormana bırakması gibi eşinin de sessizce ortadan kaybolması mahvetmiş, hayatı alt üst olmuştu. Bir süre sonra evladını terk ettiği ağaca kendisini asarak, vicdanının sesinden kurtulmuştu.

Duydukları karşısında üzülse mi ağlasa mı ne yapacağını şaşırmış, olduğu yerde donan Işıl eşinin uyarmasıyla ile kendine gelmiş, hemen köyden ayrılmayı ve annesini bulmayı istemişti. Demek ismi Bahar'mış, demek annesi masumlarında masumuymuş, demek babası ve ailesi tarafından dışlanmış... Aklında birçok çağrışım ve soru işareti vardı; şimdi nasıl bulacaklardı annesini hangi şehirde hangi isimle. Uzun süren aramalara rağmen sonuca ulaşamamışlardı. Karı koca yinede bıkmadan, usanmadan hala aramaya devam ediyorlardı. Tâ ki kızları Tuğba'nın dadısının, bir tuhaflık sezmesine kadar. Kızlarının da gözlerinde bir problem vardı ve dadısının hareketlerini takip etmiyordu. Semiha Hanım'ı aramayı çoktan unutmuş, kızlarını hastane hastane gezdirir olmuşlardı. Evet, kızı da kendisi gibi görme engelli idi ve tedavisi de yoktu. Işıl kendi gibi göremediğine üzüldü fakat duymasında problem olmaması ise üzüntüsünü azaltıyordu. Yine tedavi umudu ile gittikleri bir hastanenin içinde muayene sırası bekledikleri bir gün kulağına gelen yumuşak ve sevgi dolu bir ses:

-Hanım kızım müsaade et de şu koltuğun altına da paspas çekeyim. Işıl günlerdir hastane hastane dolaşmanın yorgunluğu, kızına duyduğu hüznün ile derinlere dalmıştı. Tüm seslenişine rağmen duymayınca temizlikçi kadın Işıl'ın eline dokunmuştu. Bir anda kendine gelen Işıl, tanıdık gelen bu elin sahibini çıkartmaya çalışıyordu. Bu eller, bu naif koku! İçi bir tuhaf olmuştu hatırlamaya çalıştı bu kokuyu, yıllarca alamadığı tarif edemediği kokuydu bu, çünkü annesinin sesini hiç duymamıştı. Ricasını bir kez daha tekrar eden hademe kadın yine bir tepki alamayınca malzemelerini alıp başka yere doğru yönelmişken Işıl kolundan tuttu ve ismini sordu. Bu tepki karşısında ne yapacağını bilemeyen kadın bir müddet daha bekleyip oradan uzaklaşmayı denedi. Fakat yine aynı sualle karşılaşınca isminin Semiha olduğunu söyledi. Faruk Beyde bu durum karşısında şüphelenince Semiha Hanım'la konuşmak için o devreye girmişti, çünkü Işıl'ın ayaklarında derman kalmamış, tahmini bu isimle kuvvetlenmişti. Hayatı ile ilgili sorular karşısında şaşırarak Semiha Hanım cevap vermek istememiş ve korkmuştu. Faruk Bey meseleyi detaylıca anlatıp Işıl'ı tanıtmış, isminin Bahar olduğunu söylemiş ve onunla ilgili bilgileri vermişti. Duydukları karşısında gözyaşları yılların verdiği acı ile yaşlanan yüzünden akmaya başlamış ve Işıl'a doğru yaklaşmıştı. Işıl kendisine doğru geldiğini anlayınca ayağa kalkarak sarılmışlardı anne ve kız. Yılların hasreti bir sarılmayla bitmiyor durmadan birbirlerine sarılıp ağlaşıyorlardı. Semiha Hanım kızını canı gibi sevdiğini onun üzerine titrediğini ve eşine sürekli şehre taşınmayı istediğini oralarda Bahar'ın tedavisinin olabileceğini söyleyip duruyor, olanları bir bir anlatıyordu. Yinede Bahar'a babasını kötülemiyor, ailesinin cahilliğine kandığını söylüyordu. Kendisi de kızının kaybolduğuna inanmamış, hep ormana bakıp bir gün çıkıp geleceğini ummuştu. Ta ki o tartışmayı duyana kadar. En azından insaf edip insanların göreceği yere bağlamalarına sevinmişti. Hemen konuşma arasında geçen yere gitmiş fakat bulamamıştı. Aradan kaç gün kaç ay geçmişti, aklına kötü şeyleri getirmeyip doğruca şehre gitmişti. Şehrin kalabalığına karşın yinede çok aramış ama fayda etmemişti. Belki rastlarım diye görme engelli

merkezlerini sıra ile geziyor, düşük bir ücretle çalışmaya razı oluyordu. Bahar ise hayatını baştan sona anlatmış ve en kısa zamanda hala gidip geldiği ve baba demeye devam ettiği Tahsin Bey ve ailesini tanıştırmaya söz vermişti. Eşinin de rızasını alarak annesini kendi evine götürüp kaybolan yılları telafi etmeye başladılar. Semiha Hanım bir bahar sabahı almıştı Baharını kucığına ve bir bahar sabahı kaybetmişti. Şimdi ise bir bahar ayında buldu yaşam ışığını.

Hayatı boyunca Işıl hep anlayışlı olmuş, insanlara karşı tepkili olmamaya gayret etmişti. Yinede son anda pişman olması babasına karşı kalbini yumuşatmıştı. Şimdi bütün aile babasının mezarı başında toplanmış, birbirlerine duygularından bahsetmeden öylece sessizce beklemiş, yine sessizce evlerine dönmüşlerdi.